

VÖRÖS ISTVÁN

Drótszonettek

41 (Vagy-vagy)

Az autóforgalomban
egész alacsonyan repült,
vörös nevét kimondtam,
egy vércse a fejek körül,

amiatt voltam gondban,
s az ember a gondnak örül,
azt számoltam magamban:
melyik lesz a jövők közül?

Az erdő fog betörni
(az égi és a földi)
a városi világba?

Vagy végülis kiirtjuk az
erdőt mi, s nem lesz vigasz.
Hiába és hiába.

42 (Kevésből egész)

Összefüggések sűrű hálójába
kavarodsz, hogyha azt próbálgatod,
a lélek-szájba a lélek-torok
hogyan visz, s fordul a világba,

csendül a lélek frissen patkolt lába,
a törtető gonoszsága titok
volt, de egy gesztusából eljutok
a felismerésig, mit már hiába

leplez el mélylelkű beszélgetéssel,
hangot vált gyorsan, hiszen éber,
de titka immár nyílt titok,

a törtetők mind gonoszok,
nem érhetik be a felével,
nekik a kevésből is az egész kell.

43 (Késő?)

Már késő mást akarni inni, enni,
a semmi ellen védekezni,
késő volna túl egyszerűnek lenni,
egy világ maradt csak, a lenti.

De attól függ, hogy honnan nézzük,
egy világ maradt csak: a felső,
a lenthöz le-, a fönthöz fölne
az ember, összegyűjt elég bűnt,

de egyről se hiheti, hogy elévült.
Már késő volna másba fogni,
a sikereket hátralopni

a kudarcok mögé.
Az önkorlátozás persze oké.
A változás mindenkié.

44 (Becsületvesztés)

Mást hívtak becsületnek régen,
mint ma. Az úri becsület
a dolgokról másfajta vetület-
et mutat mondjuk fõnn az égen,

mint az angyali egy mesében.
És hol a parasztsbecsület,
a katonáé, munkásé? Szület-
ett már valaki Valóság megyében,

akit nem hajtott a jóra törés?
És ha mégis becstelen volt, na és?
Nincs becsület, elég, ha mondja azt.

A munka adja, vagy a pénz már?
A jólét vágya néha tréfál,
feledteti a rügyszagú tavaszt.